

DE
REPAIR
CLUB

Charles den Tex

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Charles den Tex
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Silas Manhood / Arcangel Images (duinen); © Plainpicture / Reilika Landen-The Rauschen Collection (wapen)
Foto auteur: Dies Goorman
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0952 0
ISBN 978 94 027 6442 0 (e-book)
NUR 305
Eerste druk april 2022

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

JOHN ANTINK

De man valt direct op. Niet omdat hij opvallend is, hij doet juist zijn best om dat niet te zijn en dat is zichtbaar. Het is zijn houding, de manier waarop hij beweegt, doelbewust en toch nonchalant, alsof hij alle tijd van de wereld heeft. Tijd die er niet is. Hij heeft een traag zoekende blik, niet gehaast, eerder gericht, hij zoekt iets waarvan hij zeker weet dat hij het zal vinden, is het niet vandaag, dan is het wel morgen. Hij kijkt en beoordeelt wat hij ziet, alsof hij in zijn hoofd een checklist heeft waarop hij aanvinkt wat zijn ogen tegenkomen. Dat herkent John, daarom valt de man hem op. Een gewone man, begin vijftig, schat hij. Hij heeft een Slavisch uiterlijk met een intens witte huid, zelfs na de warmste zomer in jaren. Hij heeft nauwelijks baardgroei, alleen wat pluizige, dunne haartjes die als een lichte zweem over de onderkant van zijn gezicht liggen. Hij draagt een net pak van een grijze stof, ziet er verzorgd uit. Overhemd zonder stropdas, lichtbruine leren schoenen. Een zonnebril hangt met een poot in de kraag van zijn overhemd gehaakt, de donkere glazen als spiegels op zijn borst.

Niet te lang naar de man kijken, niet laten merken dat hij hem in de gaten heeft, dat zijn de regels die automatisch in Johns hoofd klinken. Hij richt zijn aandacht weer op het klusje waar hij mee bezig is. Zijn vingers zijn niet meer zo soepel en snel als vroeger, toch vinden ze nog steeds feilloos de plek waar ze moeten zijn, de schroefjes en moertjes, de veertjes en klemmetjes. Wat hij met zijn vingers voelt, ziet hij als beeld in zijn hoofd, hij heeft een ongewoon sterk vermogen om te visualiseren. Dat is voor een deel aanleg, talent, en voor een deel zijn het de jaren waarin hij in het donker mechanische en elektrische apparatuur aan de praat moest zien te

krijgen. Hij kijkt naar de vrouw tegenover hem aan de tafel en glimlacht vriendelijk terwijl hij in het binnenste van de kapotte broodrooster het gebroken veertje vindt. De Repair Club heeft een rustige dag, de zon schijnt, het mooie nazomerweer houdt de mensen op straat en op het strand.

‘Moet u niet kijken naar wat u doet?’ vraagt de vrouw en ze wijst naar haar apparaat, dat niet meer uitschakelt wanneer de toast klaar is.

‘Ik heb gekeken,’ zegt hij. Dat is hij nog niet verleerd. Eén keer kijken en precies weten waar alles zit. Hij hoeft niet steeds te controleren, hij ziet in een oogopslag wat er goed is en wat niet. Of het nu gaat om mensen of om techniek, hij kijkt en ziet, zijn ogen staan in directe verbinding met een geheugenarchief waarin een eindeloze hoeveelheid beelden is opgeslagen. Hij herkent patronen en structuren; als hij de behuizing van een broodrooster losschroeft en in het binnenwerk kijkt, ziet hij heel snel wat eraan schort. In dit geval was het wel erg eenvoudig. Het veertje dat ervoor zorgt dat de houder van de boterhammen weer omhoog springt, is gebroken, en daardoor wordt het contact niet verbroken en verbrandt de toast. Veel simpeler kan het niet. Net als die man met het Slavische uiterlijk, die hoefde hij maar één seconde te zien om hem te kunnen plaatsen. Wat dat betreft is de man een soort broodrooster, John ziet hem en weet het merk en het model. Dan kan hij aan het werk.

Met zijn drie maten vormt hij samen de Repair Club. Repareren is mooi. Het betekent dat je wilt weten hoe iets in elkaar zit, welke onderdelen er zijn en hoe het kleinste onderdeel onmisbaar is voor het geheel. Repareren is begrijpen. En het is een reden om regelmatig bij elkaar te komen. Jaap, George en hij zijn alle drie technisch, altijd geweest. De een monteur, de ander conciërge en hijzelf ongedefinieerd specialist. Alleen Lydia is anders, zij komt uit de zorg en heeft haar leven lang alles met haar handen gedaan, ook wanneer niks werkte en er geen geld was om de dingen te kopen waar behoefte aan was. Voor haar is de Repair Club een voortzetting van haar praktijk. Jarenlang heeft ze ouderen geholpen met hun kapotte spulletjes, ze kon het niet over haar hart verkrijgen om ze te laten zitten. Overall kregen de oudjes te horen dat reparatie niet meer de moeite waard

was, dat het geen zin had, dat een nieuw apparaat goedkoper was. Soms leek het alsof het over die mensen zelf ging, dat zij de moeite niet meer waard waren, en dus was ze gaan helpen. Na een jaar in de thuiszorg had ze in haar tas een schroevendraaiertje, een tangetje en een scherp mesje, waarmee ze de meest voorkomende defecten kon verhelpen. Niemand heeft meer oude en levensgevaarlijke stekkers gezien dan zij.

Ze kennen elkaar al meer dan een kwart eeuw, samen vormen ze een klein netwerk. Toen hij nog werkte, had John behoefte aan mensen die buiten het zicht van de inlichtingendienst dingen konden regelen – een safehouse, een inbraak, een microfoon zetten, iemand opvangen, allerlei klusjes, groot en klein. Lydia, George en Jaap zijn niet bekend bij de dienst. Wat zou de dienst over hen moeten weten? Niets. Er zijn zoveel mensen waar de dienst geen informatie over heeft. De club is ontstaan toen John overhaast ergens moest vertrekken en geen tijd meer had om de losse eindjes aan elkaar te knopen. Precies dat, de rommel opruimen, de fouten herstellen zonder dat iemand het ziet, was toen van levensbelang. Nu doen ze dat nog steeds.

Vanuit zijn ooghoeken volgt John de man die langzaam vanaf de deur tussen de weinige mensen door schuifelt. De werktafels liggen vol met onderdelen en gereedschap, het is een vrolijke chaos. Bij de tafel van Jaap kijkt hij mee hoe Jaap een koffiezetapparaat repareert. Dat is ingewikkelder dan een broodrooster, zo'n koffiezetapparaat heeft nauwelijks bewegende onderdelen. Haardrogers zijn vaak makkelijk, behalve als het element is doorgebrand, dan is er weinig eer aan te behalen. Soms werkt het blaasmechanisme niet meer, dat is nog wel te repareren. Hoe meer elektronica, hoe lastiger. Als er ergens een chip in zit, heb je ook te maken met software en moet je maar hopen dat er geen beschadiging is opgetreden op het digitale niveau. Maar zolang het mechanisch en elektrisch is, kunnen ze bijna alles repareren.

De man loopt door, schijnbaar gefascineerd door wat er in de grote ruimte gebeurt. Hij heeft twee plastic supermarkttassen bij zich, een felrode van Dirk van den Broek en een groene van Plus.

‘Lukt het nog, denkt u?’ vraagt de vrouw. Ze is jonger dan hijzelf, schat hij. Alhoewel? Opeens vertrouwt hij zijn eigen inschatting niet meer. Hoe oud is ze? Zestig? Of ouder? Blond haar, geverfd, dat wel, los, niet te lang, blauwe ogen, helder, goed voorhoofd, nauwelijks een rimpel. Niet uit Den Haag, Brabant waarschijnlijk, ergens uit die regio, als hij zou moeten gokken. Haar accent is nauwelijks hoorbaar, alleen een iets zwevende ‘g’ en klinkers die af en toe lijken te zwemmen.

‘Bijna klaar,’ zegt hij. Uit zijn werktas haalt hij een doosje met onderdelen, zoekt tot hij een veertje heeft gevonden van dezelfde afmetingen en priegelt dat in de rooster. In zijn tas zit van alles, van klein gereedschap tot schroefjes en moertjes, soldeerdraad, palletjes en schakelaartjes. In de loop der jaren heeft hij overal spullen opgeduikeld die hij bewaart en meeneemt naar de volgende sessie. Als hij ergens een elektrische grill tegenkomt die hij niet meer kan repareren, haalt hij de bruikbare onderdelen eruit en bewaart die. Zo komt hij ook aan dat veertje.

De man staat nu bij Lydia, zij helpt iemand met een radio, een wat ouder transistormodel. De interesse van de man is niet echt, dat kan John van een afstandje zien, hij heeft geen belangstelling voor de reparatie. Hij zoekt iets. Of iemand.

Nu moet hij voorzichtig worden, dit gaat te makkelijk. Gedurende zijn jaren in het veld heeft hij geleerd dat te wantrouwen. Achterdocht zit in zijn genen, het is een eigenschap die hij in de afgelopen veertig jaar heeft geperfectioneerd en die nu zo diep is ingesleten dat hij haar waarschijnlijk nooit meer kwijtraakt. Hij heeft geleerd ervan te houden, als een warme, beschermende laag om hem heen. Op wantrouwen kun je vertrouwen, dat is een van zijn uitgangspunten. Hij heeft er nog een paar, zoals zijn vier basisregels: je moet kunnen wachten, je moet je mond kunnen houden, je moet nooit overdrijven en je moet kunnen liegen. Met deze regels heeft hij zich onder alle omstandigheden kunnen redden. Goed kunnen liegen is nuttiger dan goed kunnen koken. Met een leugen kun je je leven redden, met een paddenstoelencappuccino niet. Gezond wantrouwen heeft hem nog nooit in de steek gelaten.

De man is nog steeds bij Lydia. Hier en daar staan mensen te wachten, elk met een apparaat dat het niet meer doet en waar ze op de een of andere manier aan gehecht zijn. Hier kunnen ze alles op tafel leggen, letterlijk. Ze drinken koffie of thee, een enkeling een biertje. De sfeer is gemoedelijk, reparaties zijn niet het enige waar mensen voor komen. Twee keer per maand strijkt de Repair Club ergens neer, in een buurthuis, een kerk, een bedrijfspand of zoals hier in een lege winkelruimte. De modezaak die hier zat is een half jaar geleden gesloten en er is niets voor in de plaats gekomen. In elke winkelstraat is er leegstand, en op zo'n plek worden ze met open armen ontvangen.

Langzaam maar zeker komt de man zijn kant op, toevallig lijkt het, maar er is niets toevalligs aan. John heeft dit soort benaderingen te vaak zelf gedaan om erin te trappen, hij herkent de bewegingen en de blikken. Deze man is er niet heel goed in. Hij doet nonchalant, maar is het niet. Aan zijn hele houding kan John dat zien, aan de spanning in zijn schouders en zijn nek. Hij is een amateur, en die zijn het gevaarlijkst.

John doet zijn ogen dicht, concentreert zich en probeert het veertje aan het mechanisme vast te zetten. Ondertussen blijft de vrouw tegenover hem praten. Nu ze eenmaal begonnen is, houdt ze niet meer op. Kapotte spullen zijn vaak een aanleiding om te vertellen, om te praten, en de reparateur is een goede luisteraar. Terwijl hij bezig is met zijn handen, luistert hij. Een half oor is meestal voldoende. In het veld werkte dat ook uitstekend, hij zorgde er altijd voor dat hij iets omhanden had, dan leek het alsof hij niet oplette, of hij met zijn gedachten ergens anders was. Hij creëerde een sfeertje van onoplettendheid waarin de ander ongemerkt meer zei dan hij zou moeten zeggen. Dan kwam je dingen te weten of kon je toeslaan, mensen compromitteren en naar de andere kant manoeuvreren, naar zijn kant. Dat kon hij als geen ander, overal waar hij clandestiene operaties uitvoerde.

‘Mijn dochter zou me komen ophalen,’ zegt de vrouw en ze kijkt naar de deur. ‘We werken allebei bij hetzelfde bedrijf, schoonmaak, maar zij doet het beter dan ik. Nog even en ze wordt mijn baas.’ Ze lacht. ‘Zie je het voor je? Dat je kind je baas wordt? Dat is toch eigenlijk niet normaal?’

Hij draait in de broodrooster een schroefje vast en daarmee is het apparaat gerepareerd.

De vrouw kijkt weer. 'O, daar is ze.' Ze steekt haar arm op en zwaait. Een hoogblonde jonge vrouw met een overdaad aan energie zoent haar moeder drie keer voordat ze naar hem kijkt en naar de broodrooster, die hij nu naar haar toeschuift.

'Klaar,' zegt hij. Terwijl zij haar tas openhoudt, laat John de rooster erin zakken.

'Dank je. Hoeveel krijg je van me?'

Ze legt vijf euro op tafel en de vrouwen verdwijnen tussen de wachtende mensen. John kijkt om zich heen. Lydia heeft nu een naaimachine voor haar neus, Jaap is nog steeds bezig met het koffiezetapparaat en George maakt zich op voor een nieuwe klant die voorzichtig een oude videorecorder op tafel plaatst. George heeft een breed en stomp gezicht, zijn uiterlijk verhult een scherpe geest en een enorm technisch vernuft. Wat zijn ogen zien kunnen zijn handen maken. Hij is meer op zijn gemak met een tang en een computer dan met mensen. Door de afleiding heeft John niet gemerkt dat de Slavische man met de twee plastic tassen voor zijn tafel staat te wachten. Toch nog ongemerkt is hij naar hem toe gekomen.

De man kijkt hem zwijgend aan, rustig, hij lijkt te twijfelen of hij iets zal zeggen. Dan leunt hij naar voren, komt dichterbij, alsof hij John beter wil zien, alsof hij een aanwijzing zoekt die alleen hij kent. Vervolgens gaat hij zitten, zet de rode tas op de grond en houdt de groene op schoot. Hij steekt zijn hand erin en legt een pistool op de tafel.

John beweegt niet, knippert niet eens met zijn ogen. Elke beweging kan verkeerd zijn, alleen doodse stilte is veilig. Zijn hart klopt in zijn keel. Hij moet iets zeggen om de stilte te doorbreken, om het initiatief naar zich toe te trekken. Dat moet.

'Is-ie kapot?' vraagt hij.

'Misschien.'

John staart naar het wapen, tussen alle spullen op zijn tafel valt het nauwelijks op. Hij kan met zijn ogen dicht een pistool uit elkaar halen,

schoonmaken en weer in elkaar zetten. Het is een vaardigheid die van levensbelang was toen hij bij de inlichtingendienst werkte. Zijn Glock ligt in een kluis. In andere tijden was het van levensbelang dat hij zijn wapen binnen handbereik had. Nu niet meer, dacht hij, want voor hem ligt een Makarov, een Russisch handwapen, al sinds de jaren vijftig in gebruik bij leger en politie in Rusland. Hij heeft er meerdere malen een in zijn handen gehad. Nu blijft hij er met zijn vingers van af.

‘Heeft u daar een vergunning voor?’

De man antwoordt niet, hij leunt met zijn armen op tafel, pakt de Makarov, draait er een geluidsdemper op en houdt het pistool met twee handen vast, de kolf rustend op het tafelblad tussen de schroevendraaiers en de tangen, zijn wijsvinger langs de trekker, de loop gericht op Johns hartstreek.

‘En nu?’ vraagt John. Zijn ademhaling vertraagt, als een roofdier dat zich roerloos stilhoudt voor een aanval.

De man klikt de beveiliging eraf. ‘Nu is het een gok: doet-ie ’t of doet-ie ’t niet? En terwijl u daarover nadenkt heb ik nog een vraag. U bent toch Herr Danzler? Max Danzler?’

In Johns hoofd lopen zijn gedachten vast. Hij kan nog maar één ding bedenken.

Vera bellen.

VERA ANTINK

‘Als hij aan het werk is, heeft hij zijn mobiel altijd uit staan.’

‘Werk?’ De jongeman aan de deur kijkt verbaasd. ‘Meneer Antink is toch met pensioen?’ Zijn verbazing gaat over in iets anders, hij lijkt eerder verontrust, alsof hem is verzekerd dat meneer Antink niet meer werkt.

Hij is te jong, hij kent haar man niet, hij weet niet dat John altijd iets te doen heeft. Hij is gestuurd met een bericht voor iemand uit het verleden. In de loop der jaren heeft ze tientallen van dit soort jongens aan de deur gehad, altijd vol ambitie en erop gebrand zichzelf te bewijzen. Loopjongens van het ministerie, groentjes in de ambtelijke hiërarchie, keurig in het pak, hun hele carrière nog voor zich, een fantastische toekomst in het verschiet. De heer John Antink is oude garde, een dinosaurus uit voorbije tijden die af en toe nog van stal wordt gehaald om problemen op te lossen, om op diplomatieke wijze ruziënde partijen weer samen te brengen, vijanden met elkaar aan tafel te krijgen, want de ambtelijke top is een slangenkuil. Soms wordt hij gevraagd om een onderzoekscommissie te leiden. ‘Omdat ik voor niemand meer gevaarlijk ben,’ zegt hij dan. Ondertussen geniet hij ervan – elke keer dat hij voor iets wordt benaderd, leeft hij op. Zijn pensioen is nu bijna zes jaar geleden ingegaan, maar wat John betreft kwam het tien jaar te vroeg.

Nu staat er weer zo’n jongen voor de deur, haar deur, haar huis. In haar voortuin. Het is een net Haags huis, niet groots en niet in de chicste wijk zoals ze ooit had gehoopt. Dit huis is ruim en degelijk, met vier slaapkamers, twee badkamers, een grote eetkeuken, een heerlijke woonkamer en een prachtige diepe tuin.

John was in dienst van de overheid, hij werd erop uit gestuurd om dingen te doen. Wat voor dingen dat waren, daar zweeg hij altijd over. Later vertrouwde hij haar meer en meer toe over zijn reizen naar het buitenland en wat hij daar deed. Hij werkte vaak clandestien, dat weet ze, vooral in de vroege jaren van hun huwelijk was hij veel weg, voor inkoop en handel. Zo noemde hij dat. Na meer dan twintig jaar maakte hij promotie en bleef hij meer in Den Haag. Hij werd hoofd van de dienst, en als ze hem vroeg welke dienst precies, antwoordde hij: 'Dat is geheim.'

Geen woord gelogen. Geheim. Opdrachten. Clandestien. Vera begreep het allemaal, ook al noemden ze zijn werk nooit letterlijk bij naam. Het was een spel tussen hen tweeën en in dat spel vertelde hij haar wat ze weten moest. Nooit direct, nooit letterlijk, altijd via een omweg. Ze had opnieuw moeten leren luisteren om hem te begrijpen, juist dat bracht hen dichter bij elkaar en daarom vertelde hij haar meer dan hij misschien mocht. Uiteindelijk is zij voor hem de enige, dat zei hij en dat zegt hij nog steeds. Zij heeft weleens getwijfeld.

'Hij is er dus niet?'

De jongeman begint zenuwachtig te worden. Vera heeft al bijna medelijden met hem. Ze is een toonbeeld van netheid en beleefdheid. Vier jaar jonger dan haar man en een heel leven wijzer. John is degene die nooit iets vertelt, haar wordt nooit iets gevraagd, zij is de vrouw-van, en dus denkt iedereen dat ze niets weet. Lang geleden al had ze ontdekt hoe handig dat kan zijn. Haar zogenaamde onwetendheid is een soort kreukelzone tussen haar en de machomannen en -vrouwen op het ministerie. Ze is klein, naast John komt ze tot net boven zijn schouder. Ze draagt een lange broek en een zomers jasje, ze is slank en voorkomend, haar tengere uiterlijk is verraderlijk, want ze is taai en sterk. Wat ze tekort komt aan fysieke kracht compenseert ze met haar hoofd, haar geest is scherp. Achter haar keurige manieren schuilt een vrouw die heeft geleerd hoe ze voor zichzelf moet zorgen. Dankzij John. Of misschien is het juist aan hem te wijten. In de jaren dat hij zonder haar op pad was, moest zij het alleen doen. Er was altijd voldoende geld, daar zorgde John wel voor, en hij hield contact, al was dat

soms niet meer dan eenmaal in de twee weken. Dat waren lange, eenzame jaren, die hebben haar gehard.

Ze houdt van orde en compositie, kleuren fascineren haar, ze houdt ervan te filosoferen over bepaalde combinaties, waarom sommige kleuren niet bij elkaar passen en andere wel. Wat zit daarachter? Is dat een kenmerk van de kleuren zelf of legt zij dat erin? Toen ze jong was zei haar moeder altijd dat groen en blauw bij elkaar vloekten, en dat was ook zo. De overtuiging van haar moeder nam ze zonder vragen over. Jaren later bleken groen en blauw juist heel goed samen te kunnen en het hele idee van vloekende kleuren verdween. Oranje en rood? Groen en geel? Zeg het maar, alles kan bij alles, dat is nu de heersende gedachte. Niet die van haar. Er zijn goede kleurcombinaties en verkeerde, dat weet ze zeker, en zo kijkt ze ook naar mensen, als combinaties, composities van kleuren en schakeringen die wel of niet bij elkaar passen. Daarin is ze snel.

Deze jongen in zijn pak is bleek als zonlicht in de mist, hij past nog overal bij.

‘Kan ik wat voor u doen?’ vraagt ze. Het is een overbodige vraag, ze weet donders goed dat hij niet voor haar komt. Toch hoopt ze hem gerust te kunnen stellen. Zenuwachtige jongelui moet je wat tegemoetkomen.

‘Ik heb een bericht voor uw man.’

‘Dat begrijp ik, u bent niet de eerste die hier aan de deur komt.’

‘Is er vandaag al iemand anders geweest?’ Hij interpreteert haar antwoord verkeerd, zijn zenuwen slaan om in paniek. ‘Dat had ik moeten weten. Weet u ook wie dat was?’

‘Vandaag bent u de eerste, maakt u zich geen zorgen. Maar ik weet niet eens wie u bent.’ Zij laat zich niet door zijn paniek van de wijs brengen en ze laat zich ook niet opjutten. Hij staat hier voor haar deur, hij wil iets, dus hij zal zich moeten aanpassen.

‘Mijn naam is Klophart. Jurgen Klophart.’ Hij biedt zijn verontschuldigen aan voor het feit dat hij zich niet had voorgesteld, dat had hij natuurlijk wel moeten doen, maar in de spanning van het moment was hij dat vergeten.

Vera steekt haar hoofd iets verder naar buiten en kijkt naar links en naar rechts in de straat. Het is er rustig, een stille woonwijk aan de rand van de stad, pal achter de duinen. Iets rechts van het huis, half voor de woning van de burens, staat een auto met draaiende motor. Een donkere Audi A6. Achter het stuur zit een chauffeur. Jurgen Klophart is niet zomaar een loopjongen, hij is gebracht en de bedoeling is dat hij met haar man in de auto teruggaat. Hij heeft niet zozeer een bericht, hij komt hem halen.

‘Kan ik wat aan hem overbrengen?’ vraagt ze. ‘Hij is vandaag op pad met zijn Repair Club en ik verwacht hem pas aan het eind van de middag terug. Zes uur, op zijn vroegst.’

‘Repair Club? Waar is die?’

Dat weet ze niet, ze houdt dat soort dingen niet bij. En al wist ze het, dan zou ze het niet zomaar zeggen zonder eerst met John te overleggen.

‘Ergens in de stad. Nogmaals, kan ik wat aan hem doorgeven als ik hem spreek?’

Klophart schudt driftig met zijn hoofd. ‘Nee, nee, ik moet hem zelf hebben. Mevrouw Calder wil hem spreken over de zaak in Syrië. Urgent.’

Calder. Inwendig, zonder een spier van haar vriendelijke gezicht te vertrekken, vloekt Vera. Dat mens is hopeloos, altijd als er een probleem is kan John weer opdraven. En nu is het nog urgent ook.

MAX DANZLER

John is in complete verwarring, de naam Max Danzler heeft hij al meer dan vijftientig jaar niet gebruikt. Het is een naam uit een verleden dat diep verborgen ligt in archieven en dossiers waar niemand bij kan. In deze leegstaande winkelruimte, tussen alle mensen met kapotte huishoudelijke apparatuur, hoort niemand die naam te kennen. En toch staat hier een man die zonder omhaal naar Max Danzler vraagt, die hem lijkt te herkennen en die een wapen op hem gericht houdt.

‘Waar is dat pistool voor nodig?’

‘Om zeker te weten dat u oplet.’ Hij schermt het wapen af met zijn lichaam, zodat anderen in de ruimte het niet kunnen zien. ‘Je ontkent niet, dus het klopt, jij bent Max Danzler. Luister, *Danzler-Mann*, ik zeg dit één keer.’

‘Kan dat ding weg?’ John is niet bang. Hij is misschien oud en langzamer dan vroeger, maar hij is nog sterk en hij weet precies hoe hij zich in dit soort situaties moet gedragen. Zoveel mogelijk doen alsof er niets aan de hand is, onaangedaan blijven en zorgen dat het wapen weer wordt opgeborgen.

‘Je zei toch dat ik moest gokken? Ik gok dat dit wapen het niet meer doet. Dus...’ Hij wil opstaan om de man weg te werken.

‘Foutje,’ zegt de man. Hij glimlacht vals, richt het wapen iets omhoog en naar links, kijkt snel om zich heen. Er is niemand die op ze let. Dan haalt hij de trekker over en met een gedempte plof boort de kogel zich in een van de platen van het systeemplafond. John hoort de kogel zachtjes fluiten. Heel kort. In het geroezemoes valt het geluid niet eens op.

John houdt zijn adem in, al zijn zintuigen staan op scherp, hij ziet zichzelf in de spiegellende glazen van de zonnebril. Hij kijkt om zich heen alsof hij nog andere dingen te doen heeft, scant de ruimte. Lydia heeft haar tas met gereedschap en onderdelen op haar tafel gezet. Jaap is naar achteren gelopen, waar hij voor zichzelf een glas water heeft ingeschonken. George is bezig de behuizing van de videorecorder los te schroeven. Alles is zoals het vijf minuten geleden ook was, maar dan net even anders. Niemand die het merkt behalve hij. Het liefst zou hij zijn maten van de Repair Club erbij halen.

‘Kijk me aan,’ zegt de man.

‘Waarom zou ik?’

‘Omdat ik wil dat je oplet, dat heb ik al gezegd.’

In de klank van zijn stem hoort John zenuwen en paniek, zijn woorden klinken angstig. Dat is geen goed teken, angstige mensen zijn onvoorspelbaar. De man is een amateur, precies zoals hij al dacht. John opent zijn ogen en kijkt de man aan. De angst die hij hoorde ziet hij niet terug in de blauwe ogen van de man.

De man trekt het pistool naar zich toe tot het plat voor zijn borst ligt, klikt de beveiliging er weer op en laat de Makarov in de plastic tas verdwijnen. Dan zet hij de rode tas op tafel en haalt er een kleine, vierkante koffer uit, zwart met duidelijke slijtplekken. Hij klikt de sluiting los. Nu het pistool niet meer op hem is gericht, luistert John naar de stem van de man aan zijn tafel. Die stem kent hij, het accent komt linea recta uit zijn verleden en zit nu hier in de Repair Club.

Hij draait het koffertje naar John toe. Erin zit een oude typemachine.

‘Het is niets waard, natuurlijk, en ik gebruik hem zelf nooit, maar dit apparaat was van mijn vader,’ zegt hij. ‘En elke keer dat ik hem zie, denk ik aan mijn familie. Die herinnering wil ik bewaren, begrijpt u?’

Die stem, zijn accent. Wat is het? Russisch?

‘Ik ben op zoek naar iets wat u, Herr Danzler, ooit heeft opgeborgen. En dat wil ik terug.’

In Johns hoofd klinkt de naam Danzler en zijn blik wordt onhoudbaar

getrokken naar de typemachine die de man ter reparatie heeft meegenomen. Het is een Robotron.

Sprakeloos staart hij naar het apparaat. Robotron is een merk uit voormalig Oost-Duitsland, zowel de fabriek als het land bestaat al niet meer. De herinnering eraan des te meer.

‘Het probleem zit binnenin,’ zegt de man.

‘Dat is meestal zo,’ antwoordt John. Hij trekt de machine naar zich toe en houdt zijn gezicht in de plooi terwijl de paniek in hem rondzingt, aangejaagd door gedachten en herinneringen, en dingen die hij moet doen. Hij moet Vera bellen. En Calder, de chef, want het verleden is opeens terug. De geheime dienst die hij zes jaar geleden heeft verlaten blijkt nog volop aanwezig op een moment dat hij dat niet meer had verwacht.